

RAUL ANCEL

CORONA

Timpuri răvășite

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANCEL, RAUL

Corona – Timpuri răvășite / Raul Ancel. - Snagov : Letras, 2020

ISBN 978-606-071-019-6

821.135.1

Credite imagini copertă și interior: Gabrel Baban, artist plastic din Fălticeni și Raul Ancel

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2020, Raul Ancel. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Cu miros de crizantemă.....	7
Vise cenușii	8
Între disperare și nepăsare	27
Când galbenii nu ajută la nimic.....	33
Regăsirea – Sărutul.....	38
Noutăți Corona... ..	40
Bohă – timpul s-a oprit – prima zi de carantină	43
Din carantină, o zi	48
După	50
Cugetări din colivie.....	54
Din carantină, altă zi.....	56
Colibri.....	60
Păduricea	63
Mâine.....	69

Măine iar.....	71
Din carantină, încă o zi	77
Din carantină și încă o zi.....	79
În carantină mai ușor – 1	90
Oglinda.....	91
Pandemia. O zi	98
În carantină mai ușor – 2	100
Pandemia. Altă zi.....	101
Cele 10 amendamente	106
În carantină, mai ușor – 3	111
Prima zi afară	112
Întoarcerea.....	116
În izolare	120
Totuși	122
Corona times – 1	128
Corona times – 2	129
Corona times – 3	135
Coronavirus, ca metaforă a vieții	139

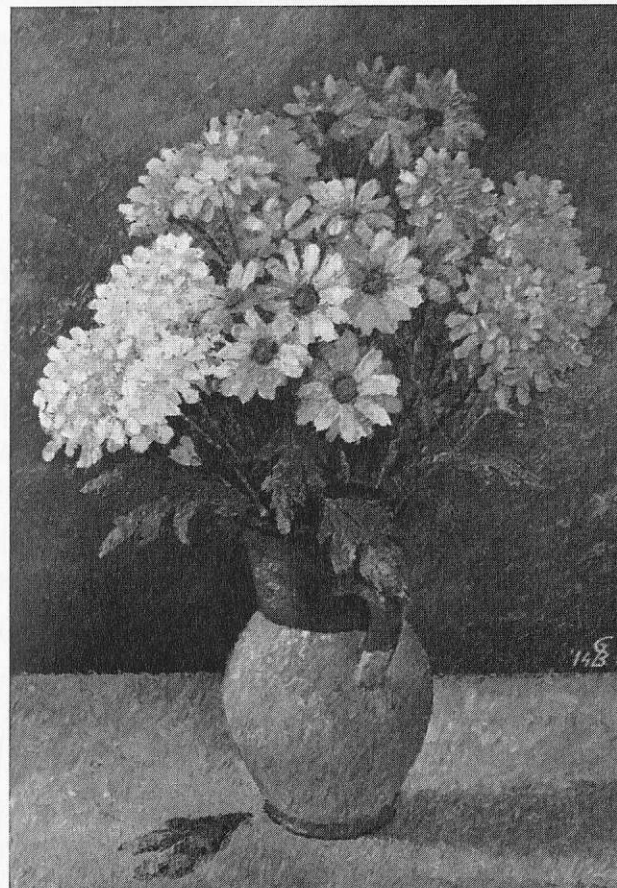
Călărețul fără cap	142
Fii tânăr	144
La lucru	150
Carul mic.....	154
Trenul Fălticeni – Dolhasca	156

Cu miros de crizantemă

Ea îi spune lui
Je t'aime!

El îi spune ei
Mă tem...!

Sau invers...

Mă învârtam prin aeroportul nostru internațional. Frumos, mare și modern...

Îl așteptam pe Yigal, un coleg de serviciu. Se întorcea din Franța. Avusese întâlniri importante financiar pentru viitorul companiei noastre. Voiam să știu totul de la prima mână, cât mai repede. Lui Yigal îi place să povestească totul cu lux de amănunte. Mie îmi place să-l ascult.

Pe tabelul aterizărilor era anunțată o întârziere de 30 de minute.

Era duminică, ora 17:00. O seară superbă. De fapt, anul ăsta am avut noroc de multe zile splendide. Între zile friguroase și ploioase, deodată ai o zi neașteptat de frumoasă ce te readuce la simțuri. Nimic nu-ți amintește că suntem în mijlocul iernii... Pe o zi din asta, două sau trei ore pe malul mării sunt dătătoare de viață.

Cerul fără nori, de un albastru deschis, marea de aceeași culoare și soarele te făceau să uiți că ești în plină iarnă. Razele calde ale soarelui fac deosebirea dintre o zi rece de iarnă și una plăcută de primăvară...

Dar eu, în loc să mă plimb, îl așteptam pe Yigal... Asta, numai din cauza curiozității mele exagerate, ca și a unei lipse bolnăvicioase de răbdare.

Nerăbdare de-a dreptul obositoare și pentru mulți alții care mă cunosc.

Cum avionul întârzia, am început să mă plimb prin aeroport și să încerc să mă apropiu de diferiți străini. Îmi

place să discut cu ei, să aflu părerea lor despre Israel, de ce mai e nou pe la ei în țară, de ce lucruri le mai pasă de prin lume...

Un mic grup de coreeni, de vreo 20 de oameni, mi-a atras atenția. Era un grup religios. Imediat, m-am apropiat de ei. Două lucruri mă atrăgeau la aceștia. În primul rând, fiind coreeni, vorbeau probabil binișor spre bine engleza, deci era ușor să schimbăm idei. În al doilea rând, conducătorul grupului era un preot creștin. Mic de statură, cu un costum negru și o panglică albă la gât, un fel de papion alb ce-i unea gulerele unei cămăși sau mantale, tipul parcă ar fi vrut să găsească pe cineva cu care să vorbească. Nu putea sta liniștit.

„Hi – i-am spus în engleză –, sunt Sorian” – și i-am întins mâna.

„Cho” – (sau ceva asemănător) mi-a răspuns tipul.

„Ce ați făcut în Israel?” – îl întreb dornic să folosesc la maximum timpul pe care-l aveam. „Vreau să aflu mai multe despre Coreea, țară pe care nu am vizitat-o încă” – îi spun...

„Păi, suntem un grup religios. Suntem dintre acei creștini care iubesc Israelul și cred în messiah.”

Eu nu știam că messiah e unul pentru toate religiile. Poate asta-i soluția de a-i împăca pe toți – mi-a trecut prin cap. Totuși, nu se poate să fiu singurul care s-a gândit la asta!

„La noi în biserică – continua Cho –, se cântă multe cântece în ebraică (*Cho avea și el chef de vorbă*). Suntem

o comunitate de peste 200.000 de creștini pro-Israel în Coreea, împrăștiată prin toată Coreea. Fiecare face cursuri de ebraică și o dată la câțiva ani vine în excursie în Israel. Suntem mulți preoți pentru acești 200.000 de enoriași, dar numai cinci știu bine ebraica. Și eu sunt printre ei”, spuse Cho, nu fără o umbră de mândrie. „Am învățat la Universitatea Tel Aviv istoria și, bineînțeles, ebraica.” Nici nu observasem cum în timpul discuției mai mult de jumătate de cuvinte erau în ebraică...

„Suntem dintr-o localitate de munte, din sudul Coreei.” Tipul vorbea repede, dar calm și clar. Totdeauna îi apreciez cu plăcere pe cei ce vorbesc cumpătat. Eu, după primele 20 de cuvinte încep să fug, vorbind repede, câteodată răstit, parcă m-aș grăbi undeva și parcă mi-e dator cineva să mă asculte.

„Cum vă simțiți în Israel – îl întreb –, ați simțit deja dorința noastră, a israelienilor, de globalizare, de a trăi într-o lume fără granițe, dorință oprită doar de ura necruțătoare a vecinilor noștri arabi?” – îl provoc eu. Tipul, deștept, nu cade în plasa generos întinsă de mine.

„Noi – mi-a răspuns Cho – suntem cu trup și suflet pentru Israel. Noi în Coreea nu vrem globalizare. Nu credem că ne poate ajuta nouă. Noi ne occidentalizăm, dar într-un fel coreean, păstrăm toate tradițiile de care și așa suntem foarte legați.”

Se apropia timpul când avionul lui Yigal trebuia să aterizeze, voiam să-mi iau rămas-bun de la Cho. Când, deodată, observ că grupul coreean se adună și se uită la mine și la Cho.

Cho își cere scuze și se îndreaptă spre grup. Mai aveam 10 minute până ce avionul lui Yigal ateriza. Nu apucasem să-mi iau la revedere de la Cho. Observam cum Cho discută cu un israelian, discuție calmă, foarte calmă, ce părea și plăcută. Israelianul a plecat și Cho explica ceva grupului. După câteva minute, Cho se uită în direcția mea, mă vede și se îndreaptă spre mine.

Cu același glas controlat și calm, Cho îmi spune că ei vor pleca doar mâine. Grupul mai trebuie să rămână vreo 20 de ore în Israel.

„De ce?” – întreb sincer mirat.

„Păi – răspunde Cho –, grupul de coreeni ce a plecat joi din Israel a fost testat în Coreea de virusul care bântuie lumea și au fost descoperiți infectați. De aceea – continuă Cho –, noul grup care tocmai a sosit va fi reîntors în Coreea cu avionul nostru. Ei nu sunt lăsați să coboare din avion. Nu mai avem avionul nostru disponibil. Noi – spune el – mai așteptăm până mâine și apoi plecăm spre Seul din Istanbul.”

Din capătul celălalt al sălii, îl zăresc pe Yigal trăgând după el o valizută. Nu avea decât bagaj de mână. Yigal m-a văzut și el. Mi-a făcut cu mâna și în două secunde a fost lângă noi. I l-am prezentat pe Cho, am schimbat numere de telefon și ne-am despărțit.

Într-un taxi luat de la aeroport, am hotărât să ne oprim la o bere. La vreo 15 minute de aeroport e un bar mic, plăcut. Am coborât din taxi. Ne-am comandat câte o bere. Eu, o bere neagră, adică fără alcool, Yigal, un sandvici și o bere Maccabi mare. „În zborurile ieftine de astăzi nu ai

mâncare deloc – îmi aduce aminte Yigal –, sunt mort de foame”, spune el.

Yigal avea vești bune. Francezii s-au entuziasmat de produsul nostru și voiau să negocieze cumpărarea unui patent sau să facă o investiție destul de mare în proiectul nostru. Ambele opțiuni erau foarte bune pentru noi.

Yigal mânca cu poftă, luând îmbucături mari și muindu-le darnic în bere.

„Ce e la televizor? – spune el mirat deodată –, te văd și pe tine acolo” – continuă Yigal printre îmbucături, arătându-mi ecranul mare, agățat pe peretele din față. E adevărat că astăzi nu mai am nicio plăcere să mă uit în oglindă, darmite să mă văd la televizor. Totuși, am întors capul și m-am uitat împins de căutătura din ochii lui Yigal...

Eram acolo, filmat din profil vorbind cu Cho. Crainicul explica zgomotos că turiștii din Coreea, turiștii lui Cho, sunt suspecti de infecția cu virusul...

Doamne ce prostii, nu se știe nimic, absolut nimic despre virusul ăsta, doar prezumții, sau s-or fi știut foarte multe și se tem să spună ca să nu creeze panică – mi-am spus. Întâi, vrem globalizare și acum ne temem de aerul pe care-l respiră fiecare din lume, la noi sau la ei, vrem o izolare totală. Asta e o tâmpenie, să-mi fie iertat.

M-am despărțit de Yigal. Oricum urma să ne vedem a doua zi dimineață. Fiecare a luat un taxi și s-a îndreptat spre casă...

La ultimele știri de la ora 23, crainicul a citit o rezoluție a ministerului nostru de sănătate prin care cerea ferm, tuturor celor ce intraseră în contact de mai mult de un sfert de oră cu coreeni și la o distanță mai mică de doi metri să intre în carantină forțată de 14 zile...

Nu mă uitasem la ceas, dar m-am strâns în brațe cu Cho și am vorbit vreo jumătate de oră. Era clar că va trebui să mă *autocarantinez*. Ce spuneți? Un nou verb potrivit orei pe care o trăim. Puțin în tensiune, abia am așteptat să sun (imediat ce m-am sculat) la Magen David (steaua lui David – asta este crucea roșie din Israel) și să le spun de decizia mea de *autocarantinare*.

Tipa de la telefon, foarte drăguță, mi-a cerut adresa. M-a informat că nu mai am voie să părăsesc casa. Toate astea, doar pentru 14 zile. De mult nu mai avusesem așa un concediu. 14 zile în care să pot citi ce vreau, să pot juca sudoku la calculator cu un grup de internaționali, să pot rezolva probleme de matematică, poate și ceva filme și, desigur, lucru la proiectul meu. Wow!!

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi sun fetele.

Amândouă, puțin cam speriate, au reacționat la fel. „N-ai grijă, nu e nimic, tată, nu va fi nimic, noi îți aducem mâncare.” După spusele tipei de la Magen David, nimeni n-are voie să intre în contact cu mine. „Stați liniștite – le-am spus fetelor – , cineva de la Magen David mă va suna, va lua lista mea de cumpărături și eu mă voi simți ca într-o casă de odihnă. În fond, doar am vorbit cu preotul coreean, nu ne-am sărutat și nici măcar nu cred că el e bolnav. Asta să fie nebunia globalizării?” – le întreb eu. Nu mi-au răspuns, nimeni nu credea în globalizare, dar

nimeni nu avea curajul să o spună. Fiecare țară acum se autoizolează cât poate de mult...!

Am sunat-o pe Dalia, prietena mea. Să-i spun că nu o să ne putem vedea în următoarele 14 zile. Nu mi s-a părut disperată, deși și-a exprimat un regret profund, presărat cu suspine și plâns. Ea sigur va rezista despărțirii temporare.

M-am culcat. Am dormit bine...

Prima zi de vacanță începuse bine. M-am așezat la calculatorul din camera de lucru și am început să joc sudoku. Câștigam mai puțin decât de obicei, nu mă puteam concentra!

Totuși, mă gândeam că de data asta curiozitatea mea exagerată a lucrat complet împotriva mea. Dacă nu mă băgam în grupul de coreeni, cine dracu' m-a împins, dacă, dacă, dacă. De ce tocmai mie, cu ce dracu' am greșit? Întrebări nesfârșite și fără răspuns...

E cam târziu pentru asta – m-am gândit.

Dar, în fond, sunt doar 14 zile de vacanță.

Mi-am făcut o cafea. Am ieșit pe terasă. Era o zi superbă. Am luat în mână un ziar vechi de vreo trei zile. Îmi iau câte un „Israelul azi” din când în când, să am ce răsfoi la cafea.

Nu mai citesc ziare cam de mulțisor. De când am realizat că și eu pot inventa știri zilnice, fără mare efort. Știrile mele au și un mare avantaj, că mi le pot povesti mie fără răutate, doar cu interese controlate de mine...

Dau să răsfoiesc ziarul, cafeaua fierbinte îmi cere să amân puțin citirea. Îmi place să citesc și să sorb lung cafeaua. Asta îmi face bine.

Simt nevoia să ies din casă. Doar nu sunt prizonier – îmi spun. Las cafeaua pe mai târziu.

Îmi iau o vestă și niște pantaloni lungi și ies din casă. Eu stau la etajul 20 într-un orașel din jurul Tel Aviv-ului. Dacă ai compara Israelul cu Massachusetts, cu Bostonul, tot Israelul e un orașel mic în jurul Tel Aviv-ului. Sigur că ar exista problema cu Ierusalimul, care și-ar cere și el drepturile lui...

Intru în ascensor. Acesta cobora cam plin de la etajul 28. Am senzația neplăcută că toți se uită ciudat la mine. Nu mă bărbierisem oare? Asta să fie cauza? Ce ziceți, o zi de vară splendidă? – încerc să sparg tăcerea apăsătoare. Toți au întors parcă într-o parte capul. Vreo doi au scos șervețele și și-au acoperit gura. Ce aveți fraților mi-am zis în sinea mea, ce v-a apucat? Ce s-a întâmplat? Uitasem că ieri am fost televizat. După exact 45 de secunde, eram la parter. Ascensorul s-a golit într-o clipă. Toți fugeau spre servicii. Plimbarea mea de dimineață e până la gară și înapoi, vreo 7 kilometri. Pe stradă, toți se uitau la mine, curioși. Cam speriați, cel puțin așa mi se părea mie.

M-am hotărât să mă întorc acasă, senzația că ești nedorit acolo era foarte neplăcută. Am să-mi fac cei 7 kilometri prin apartament. Am urcat înapoi cu ascensorul. Eram numai eu și un tip cu doi câini, venit din parcare. Îl știam, își duce zilnic câinii cu mașina în parcul din spatele blocului și îi lasă să se joace singuri. Un tip înalt, simpatic,

cu care glumesc mereu. Cum m-a văzut, a zbughit-o din ascensor, trăgând câinii cu putere după el.

M-am întors la cafeaua mea. Nu prea aveam liniște.

La televizor se căuta vinovatul. Teoriile de complot. În orașul chinez Wuhan, se fabrica o armă biologică. Asta era una dintre teorii. Alta era că americanii, Trump (dacă e ceva de rău, Trump e sigur vinovatul, dacă e ceva de bine, e simplu, americanii, asta e numele generic pentru un posibil succes) ar fi dorit să lovească economia chineză. Asta ar fi fost soluția americană pentru ultradezvoltarea chinezilor...

Ce mă enervează cel mai mult la știri sunt datele statistice. Nu numai că sunt fabricate, sunt și prost interpretate. Nu pot și așa să angajeze un statistician ce nu a învățat la seral? Acum, ultima prostie este că nu trebuie să ne îngrijorăm. Rata de mortalitate la virusul ăsta e de 1,7 la sută. Mai nimic, deci nu ne afectează pe noi în Israel. În China, vreo câteva sute de mii, în Coreea, câteva mii și în Italia, câteva sute, cam asta e totul, tot riscul. Totul? Dar până ieri, de Italia nici nu se pomenea...

Dar același statistician susținea mai devreme că virusul ăsta nu se va opri până nu va lovi în toată populația globului. Asta ar fi cam 130 de milioane de morți. Cam un Iran și jumătate. Cam mult. Mă deranjează ușurința cu care eu judec câteodată viața altora. Nimeni nu merită să moară...

Deci îngrijorat doar de calitatea informațiilor statistice, mă întorc la sudoku.

Nu fără să remarc cu o plăcere neascunsă că e prima dată când Bibi (Netanyahu) nu e acuzat direct de propagarea virusului. Deși sunt niște dovezi, care vor fi dezvăluite în curând, înaintea alegerilor. Nu știi dacă știți, dar la noi o dată la câteva luni sunt alegeri democratice (adică poporul, oamenii liberi, vin să spună că nu și-au schimbat părerea de la ultima alegere).

Mă gândesc că situația mea nu e chiar așa de gravă, dacă mai am timp de politică...

Am jucat sudoku vreo două ore. Am reînceput să câștig...

Din păcate, văd că mă obișnuiesc repede cu noua situație.

Am ațipit, cred, la calculator. M-a trezit un zgomot. Mă duc la ușa de la intrare, de unde venea zgomotul. Doamne, nu mi-a venit să cred! Cineva, probabil ăia de la Magen David, mi-au făcut o gaură de 20 pe 20 de centimetri în ușa de la intrare. O porțiță mică închidea ermetic gaura. Dau să ies, să vorbesc cu cei care mi-au distrus ușa. Ușa era blocată. Nu mai puteam ieși din apartament. Gluma se îngroașă. Țăștia au înnebunit – îmi zic...

Sun la Magen David. După aproape o oră, îi prind la telefon. „Ce e cu gaura în ușă?” – întreb. „Păi, ca să vă putem aduce mâncare în modul cel mai sigur pentru tine și pentru noi” – îmi răspunde tipa foarte drăguță. „Ce mâncare? Nu am comandat nimic” – aproape că țip eu.

„Păi, nu e pe comandat – răspunde tipa – , vă aducem, după dispozițiile pe care le-am primit, exact ce vă trebuie.” „Și ce-i cu ușa? – nu mă las eu – , mi-ați spart-o?” „De asta